

[Aksel Larsen.]

at det, der allerede er sket, fører til den åbne fascisme i det land, der med den store franske revolution åbnede portene til de frie forfatninger, som de fleste af Europas folk tiltvang sig i det 19. århundrede.

Man skal imidlertid ikke glemme og ikke overse, at det i Frankrig er generalerne og den øvrige officersklike, der er folkestyrets fjender, fascismens bannerførere og kamptrupper. Det være også sagt til det ærede medlem hr. Poul Møller, som, når nogle franske generaler, der kommanderer praktisk talt alle de væbnede styrker i Frankrig, gør oprør, åbenbart er af den mening, at så har generalerne ikke gjort noget forkert, så er det nationalforsamlingens skyld. Man siger, at det er den 4. franske republik, der er afgået ved døden. Ja, den 2. franske republik levede som bekendt kun i fire år, så blev den slået ihjel af en militærdiktator. Den 3. franske republik gik under, fordi den franske hær under dens generalers ledelse ikke var i stand til at slås, i hvert fald ikke mod den udenvælts fjende. På samme måde som i 1870, hvor man led nederlag over for Tyskland, men revancherede sig ved at sejre over befolkningen i Paris, har de generaler, som har medansvaret for den franske hærs nederlag over for Tyskland i 1940, forsøgt at revanchere sig ved at føre krig mod befolkningen i Algier og vil nu yderligere revanchere sig ved at føre krig mod det franske folk og bringe det ind under deres kommando. Det er det, der er sket i Frankrig.

Så langt er vi heldigvis ikke her i Danmark, og vi kommer det forhåbentlig ikke, men tendensen til, at i hvert fald en væsentlig officersklike i Danmark kan tænke sig at gå samme vej som deres franske kolleger og tiltage sig bestemmelsesretten over landets politik, er utvivlsomt til stede. Politiserende generaler har vi allerede nok af.

Den udfordrende uforsømmethed, visse militære sagkyndige lagde for dagen, da de rent ud sagt gav fanden i det direktiv om udarbejdelse af skitser til en forsvarsordning, de havde fået, og fremkom med eget uanmodet forslag om militærudgifter til 1 400 mill. kr. årligt og om stationering af udenlandske militærstyrker på dansk territorium, taler sit tydelige sprog, og det bør ikke blive tålt.

Det har i hvert fald i hele dette århundrede været fastslået, at det er regering og lovgivningsmagt, der lægger rammerne og budgettet for forsvarsordningen, og at generalerne haver sig derefter at rette. Sådan skal det forsat være, og de officerer, der ikke kan tåle brødlugt, må gå ud af bageriet. Det er tydeligt, at det oprustningsvanvid, vi har levet under her i landet, siden Danmark kom ind i Atlantpagten, har været en drivhusatmosfære for de antidemokratiske militarister, og nu begynder de at mene sig så stærke og indflydelsesrige, at de hen over hovedet på regering og folketing kan udarbejde og offentliggøre deres planer om, hvad der skal ske i og med dette land.

Denne opræden og det sindelag, der ligger bag den, giver stof til alvorlig eftertanke og grund til handling også i lys af de franske begivenheder, som viser, hvad der kan ske, når generaler får for megen magt. Jeg tror, at hvis regeringen i overensstemmelse med sin officielt erklærede udenrigspolitik til fredens sikring og afrustningens fremme drager de rette konklusioner, vil den have fuld støtte af folketinget og i hvert fald have hele befolkningen bag sig. Lad os få gjort en ende på militaristernes forsøg på at dominere, lad os få militærudgifterne skåret meget betydeligt ned og bibragt officerskorpset forståelse af, at det ikke skal regere landet, og lad os sætte Danmarks økonomiske ressourcer ind til fremme af Danmarks velstand og folkets velfærd.

Det er en værdig opgave for regeringen, uanset hvor mange eller hvor få kanter den måtte have, og det er en politik, der vil blive godkendt og kraftigt understøttet af det danske folk.

Hans Schmidt: Jeg har denne gang kun nogle få bemærkninger at fremsætte om nogle anliggender, som har mindretallets særlige interesse, og om en sag af mere almengyldig art, nemlig den europæiske økonomiske integration og grænselandets stilling herunder.

I løbet af dette folketingsår har jeg atter haft en del arbejde med sager, som står i forbindelse med forholdene under og efter krigen, og som jeg håber må få deres afslutning i den nærmest kommende tid. Der er